

A romantic couple is shown in profile, kissing. The woman is on the left, wearing a white off-the-shoulder top. The man is on the right, wearing a dark blue shirt and light-colored pants. They are standing in a field of tall grass. A yellow net-like pattern is overlaid on the entire image. The text 'ENJA RÚČKOVÁ' is centered over the couple.

ENJA RÚČKOVÁ

HRAJ

FER

COOL
BOO

Hraj fér

Vyšlo aj v tlačovej podobe

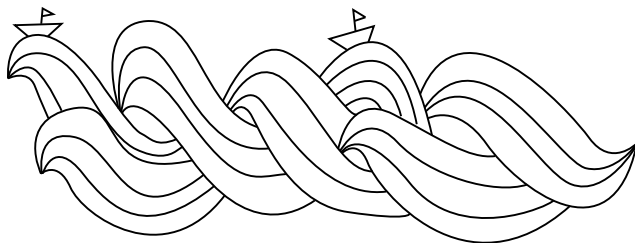
Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Enja Rúčková
Hraj fér – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

ENJA RÚČKOVÁ

HRAJ FÉR

COO
BOO

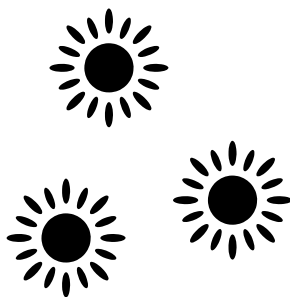
Pre I. a J.

Azda ste našli to, čo ste hľadali.

1998

No vo mne vnútri zúri búrka a ja viem,
v sebe to skrývať viac nedokážem.

Frozen OST

Vedela som, že príde. Hneď ako sa dozvedel, že u svojej starkej strávim tohtoročnú Veľkú noc, vybral sa k nám. Ako na hotové.

Bolo skoré aprílové ráno, chladné slnko ešte ani len nestihlo rozlepiť oči a on už stál na prahu vchodových dverí starkej domu.

„Dobré ráno, teta Anda,“ povedal nahlas. Presne tak, ako to mal vo zvyku.

„Ahoj, Jorik,“ privítala ho vrele starká.

Potom ku mne doľahlo jej nadšené pišťanie. Nikdy nepochopím, prečo sa vo veľkonočnej oblievačke chalani tak nesmierne vyžívajú. A nikdy nepochopím, prečo im to staršie ženy tolerujú. My mladšie máme tejto slovenskej tradície plné zuby.

Potriasla som hlavou a prinútila sa vyliezť zo zadnej izby. Nech sa stane, čo sa stať má.

„Á, tu si, Alexis,“ otočila ku mne starká veselú tvár.

Jej farebná zástera bola mokrá, ale nie až tak veľmi, ako som si myslela, že bude. Pocítila som malý záchvev nádeje. Hádám bude Jorik ohľaduplný aj voči mne...

„Prišiel Jorik,“ mlela starká ďalej a usmievala sa od ucha k uchu. Očividne sa jej oblievačka páčila. Alebo sa jej páčil Jorik. Alebo oboje. „Vôbec som ho nečakala. Ty vari áno?“

„Nie,“ odpovedala som. Nespúšťala som z Jorika ostražitý pohľad. Bola som pripravená.

Urobím to presne podľa plánu. Hneď ako sa Jorik pohne, zvrtnem sa na päte. Utečiem do zadnej izby. Je tam otvorené okno. Cezeň

vyskočím von na ulicu. Budem kričať. Bežať. A ak sa mu náhodou podarí ma lapiť, tak sa budem brániť. Možno ho aj zbijem. Urobím všetko preto, aby ma neoblial vedrom ľadovej vody z potoka – hoci si, ako tak pozerám, nijaké vedro so sebou nepriniesol. Moja starká však bola na Jorikovej strane. Som si istá, že by mu vedro veľmi ochotne požičala, len aby som mala z Veľkej noci *zážitok*.

Ťažko jej vysvetlím, že Veľkonočný pondelok pre mňa predstavuje nočnú moru. Nenávidím ho. Kto tento debilný sviatok vymyslel?

„Poď do kúpeľne,“ zaškeril sa na mňa Jorik.

Pokrútila som hlavou. „Tak to ani náhodou.“

Starká mi do toho okamžite vstúpila, snažila sa ma presvedčiť, že tradície sa majú dodržiavať. Bla-bla-bla. Neuvedomovala si, že jej monológ nevnímam.

Hypnotizovala som Jorika. Bola som vážna a sústredená. Čakala som na jeho prvý krok.

„Vraj hráš na klavíri,“ zmenil tému. „Je to pravda?“

Nadvihla som obočie. Čo to tu na mňa skúša? Určite najmenej tisíckrát počul, ako trápim tridsaťročný klavír, keď so svojimi kamošmi prechádzal popod okná staršej domu. Všetci v tejto dedine vedia, že hrám na klavíri. Všetci.

„Páči sa mi tá vec, čo teraz takmer neustále hráš... ten podmaz z minuloročnej reklamy na vianočné pečenie,“ usmial sa Jorik. Bol to úsmev pokojný. Dokonalý. Sľuboval priateľstvo.

Okamžite som sa chytila. „Dvořákova Humoreska?“

„Tá sa páči aj mne,“ zareagovala starká.

Preglala som. Fajn. Už boli dvaja. Zubili sa. Hľadeli na mňa. Vyvádzalo ma to z rovnováhy. To nie je dobré. Nič, čo sa tu dnes odhráva, nie je dobré. Celý tento trafený sviatok je na hovno.

Mimovoľne som sa rozbehla čo najďalej odtiaľto. Plánovala som zdrhnúť do zadnej izby. A potom... potom som sa úplne neplánovane ocitla vo vzduchoprázdne.

Chvíľu mi trvalo, kým som si uvedomila, čo sa deje. Jorik ma chytil. Kdesi na polceste do zadnej izby ma zovrel okolo pása a o pár sekúnd neskôr mi hlava visela nad jeho chrbtom. Kopala som doňho nohami. Kričala som. Škriabala ho. Búšila doňho päťami. Nadávala som mu. Znova a znova a znova. Nič nepomáhalo. Jorik bol ako pevná tehlová stena. Suverénne si ma niesol do kúpeľne. Čo si to vlastne tento chalanisko dovoľuje? Tolká nehoráznosť!

Zarazilo ma, že ma starká nebráni. Nerobila vôbec nič.

Neprestávala som kričať. Popritom som s rozmazaným pohľadom sledovala, ako si ma Jorik striasol z chrbta a celou silou vtisol do vane. Zároveň mi z nej bránil utiecť von. Pevne mi zvieral obe zápästia v jednej ruke, tou druhou otočil kohútik a pustil studenú vodu. Šklbla som hlavou, potom aj celým telom. Nepomohlo to. Snažila som sa vykrútiť zápästia z jeho zovretia, ale on ma nepustil.

„Čo si o sebe myslíš?“ zrevala som.

Vtom to prišlo. Studená sprcha. Nebolo to nič príjemné. No Jorik sa bavil. A moja starká tiež. Obaja mali nesmiernu radosť z toho, že som mokrá od hlavy až po päty. Presne tak, ako káže tradícia.

Nemám Jorika rada. Je to debil. Má zvrátenú radosť z nešťastia iných. Nedbal, že sa trasiem od zimy. Nevšímal si moje zimomriavky. Hľadel na mňa s víťazoslávnym úsmevom, vyžíval sa v mojom ponížení a neprestával mi zvieriť zápästia.

„To už stačí, Jorik, nemyslíš?“ ozvala sa starká konečne.

Tlak na mojich zápästiach povolil. Voda prestala tiecť. Urobila som krok doprava a čo najrýchlejšie okolo Jorika preklzla. Bolo mi jedno, že zo mňa steká voda. Bolo mi jedno, že na starkej koberci zanechávam kaluž. Vnímala som len divoký tlkot svojho srdca a oprávnený hnev, ktorý mi rozohrieval studené telo.

„Nenávidím ťa.“

Môj hlas bolo sotva počuť. Jorik ho však zachytil. A jeho víťazoslávny úsmev mu hneď nato zliezol z tváre.

Velkonočná tradícia ďalej káže, že si treba kúpačov uctiť. Moja starká sa preto išla doslova pretrhnúť. Usadila Jorika do obývačky, naliala mu štamprlík koňaku, vynukovala ho zemiakovým šalátom, chlebičkami, strkala mu pod nos studenú mäsovú misu a kyslé uhorky. Zároveň na mňa pokrikovala, že keď sa prezlečiem, mám Jorikovi doniesť kysnuté koláče.

Vo vnútri mi všetko vrelo. Najradšej by som tácku s koláčmi otrepala Jorikovi o tú jeho vyholenú hlavu. Ale neurobila som to. Musím poslúchať autority, ktoré v Nestorovie rodine predstavuje starká a môj otec. Presne v tomto poradí. Čo povie starká, to je sväté. Nepripúšťa sa nijaká diskusia. Dokonca ani otec sa jej mnohokrát neodváži postaviť.

Starká nie je zlá žena, je len... veľmi svojská. Keby som si mohla vybrať, radšej by som žila s ňou ako s otcom. Lenže nikto ma pred takúto voľbu nepostavil.

A tak som sa poslušne objavila v obývačke.

„Kde si tolko?“ karhala ma starká.

Vedela som, že je to len naoko. Ona totiž nechce, aby mal Jorik pocit, že mu nedožičíme. Čo ak by to spomenul pred svojou starkou, ktorá je zhodou okolností najlepšia kamoška tej mojej? Okamžite by bol oheň na streche. Naša rodina by prišla do rečí a to Anda Nestorová nemohla dovoliť.

Položila som tácku s koláčmi Jorikovi pred nos a zvalila sa na najbližšiu voľnú stoličku.

„Nech sa páči,“ usmiala sa na svoju návštevu starká. Lebo, nerobím si žiadne ilúzie, Jorik sem prišiel kvôli nej. Nie kvôli mne. „Ochutnaj môj orechovník.“

Oboch som ich mlčky pozorovala.

Jorik, samozrejme, orechovník pochválil, čo mojej starkej vohnalo do líc teplo. Vypytovala sa ho na školu, na jeho plány do budúcnosti, na to, či už má nejakú frajerku.

V duchu som prevrátila oči. Koho už len toto zaujíma?

„Nie, nie,“ nechal sa Jorik počuť. „Na frajerku mám ešte čas.“

Starká prikývla, no vyzvedala ďalej. „Ale nejaká ti už určite padla do oka, všakže?“

Jorik sa zasmial. Pchal do seba orechovník, akoby týždeň nejedol. „Chcem sa najprv vypracovať. Potom zmaturovať. A pevne sa uchýtiť v armáde.“

Prekvapene som zažmurkala. Viem, že Jorik chodí na vojenskú školu, ale nikdy by mi nenapadlo, že to s tou službou vlasti myslí vážne. Myslela som si, že len šiel na prvú strednú školu, na ktorú ho vzali. Pretože podľa toho, čo sem-tam spomenul môj otec, Jorik nemal bohvieaké študijné výsledky.

Vraj je to flákač. Guma. Hromada svalov a dutá hlava.

V duchu som sa uškrnula. Otca by asi porazilo, keby videl, akým drastickým spôsobom ma dnes Jorik okúpál.

Lenže otec šiel kamsi do hôr na turistiku. Nebol tu, takže nemohol nič vidieť. A fakt pochybujem, že mu starká všetko zreferuje. Ona mala Jorika rada, zatiaľ čo otec tvrdil, že Jorik je dobrý len na jednu vec... na tvrdú manuálnu robotu.

„Vajíčko nedostanem?“ doľahla ku mne znenazdajky Jorikova otázka.

Zdvihla som k nemu nechápavý pohľad.

Jorik sa pousmial. „Myslel som, že za oblievačku dávajú dievčatá svojim kúpačom odmenu.“

Starká sa okamžite plesla po čele. „Ach, prepáč. Úplne som zabudla...“ Vstala a zakrátko odišla z obývačky. „Hneď sa vrááááá-tim!“ zakričala ešte.

Bola som rada, že je preč. Aspoň už nemusím nič predstierať.

„Máli sa ti?“ vypálila som na Jorika nepriateľsky. „Nedostal si už toho viac než dost?“

„Od teba som nedostal vôbec nič,“ zaznela jeho pokojná odpoveď.

„Čo nepovieš?“

Oči mu šibalsky zasvietili. „Chceš to vari poprieť?“

„Ak si myslíš, že za to, čo si mi dnes vyviedol, si zaslúžiš odmenu, tak si na veľkom omyle!“

„Ale no tak. Bola by si sklamaná, keby som ťa obišiel. Nemala by si sa potom v škole pred spolužiačkami čím chváliť.“

Pokrútila som hlavou. „Veľkonočný pondelok dievčatá z celej duše nenávidia. Asi ti to ešte nikto nepovedal, však? Niet sa preto čím chváliť. Niet ani čo rozoberať. So spolužiačkami by sme najradšej celú Veľkú noc zrušili.“

„Ale potom by ste nemali prázdniny.“

„Radšej budem zarezávať v škole, ako keby som mala nechať na seba liať studenú vodu a ešte aj predstierať, že som z toho celá vo vytržení.“

Jorik nadvihol obočie, no komentára sa zdržal. Múdry chlapec.

„Už som tu,“ ohlásila svoj príchod do obývačky usmiata starká. Pozrela na Jorika, potom na mňa a späť na Jorika. Bleskurýchle vytiahla z vrecka zástery bankovku. „Tu máš,“ strkala mu ju do ruky. „Že ďakujeme za oblievačku.“

Myslela to dobre, viem, no aj tak som sa naštvála. „To hádam nemyslíš vážne, starká!“ skríkla som.

Môj výbuch ju aj Jorika zaskočil. Preto som stlmila hlas, hoci by som najradšej aj naďalej kričala.

„Dala si mu vypiť a najesť. To mu musí stačiť.“

„Ale... patrí sa to...“ bránila sa starká s vypúlenými očami.

„Kašlem na to, čo sa patrí a čo nie. Kúpač sa u nás zadarmo na-raňajkoval, aj si vypil, dokonca ani tá voda, ktorou nás obliat, nebola jeho. Tak načo mu chceš dávať ešte aj peniaze? Nestála ťa príprava celej tejto maškarády už aj tak dost?“

Starká naprázdno otvorila a zatvorila ústa.

„To je v poriadku, teta Anda,“ prerušil napäté ticho Jorik. „Tie peniaze si nechajte. Vaša vnučka má pravdu. Už ste do tejto maškarády investovali viac než dost.“ Vstal a prísne na mňa pozrel. „Ale tebe, Alexis, to vajíčko neodpustím. Oblial som ťa, aby si po celý rok bola zdravá a krásna, a za to chcem odmenu.“

„Dobre,“ povedala som. „Máš ju mať.“ Moje oči metali blesky a tie jeho... takisto. „Poď so mnou do zadnej izby.“ Nato som sa zvrtila na päte a vypochoďovala som z obývačky.

Srdce mi v hrudi búšilo ako guľomet, za svojou pravdou si však stojím. Nedovolím, aby Jorik moju starkú ožobračoval. Je vdova, z jedného dôchodku musí utiahnuť celý tento starý dom. Varí, pečie, stará sa o záhradu i o niekoľko sliepok. Keby mala každému kúpačovi, čo k nám dnes príde, dať peniaze, čo by jej potom na konci mesiaca zostalo?

To Jorikovi radšej zaplatím za oblievačku ja. Vyrabujem svoju pokladničku alebo pôjdem za trest rýľovať záhradu k jeho starkej. Urobím čokoľvek. Len nech už mám od neho navždy pokoj.

„Tak, čo to bude?“ ozvalo sa mi za chrbtom.

Bezmyšlienkovite som siahla do malého prúteného košíčka na tmavohnedom klavíri. V košíčku sa nachádzalo niekoľko vajíčok, ktoré som vlastnoručne vyrobila. Kedysi. Keď som bola malá a keď som v tom ešte videla zmysel.

Tie vajíčka boli fakt pekné. Roky im vôbec neubrali na kráse. A môj citový vzťah k nim bol tiež nesmierne silný.

S nevôľou som sa obrátila k Jorikovi. „Zober si jedno. To, ktoré sa ti najviac páči.“

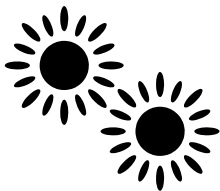
„Strieľaš si zo mňa?“ zatiahol.

Očividne mu moje vajíčka nevoňali. Radšej by mal vo vrecku prachy, kretén. Lenže to sa nestane. Nie, pokým som tu ja.

„Vyrobila som ich sama,“ zavrčala som. „Ber alebo nechaj tak.“

Chvíľu ma skúmavo pozoroval. Potom sklopil zrak a vybral si vajíčko, ktoré bolo celé omotané farebnými bavlnkami tak, že to pôsobilo ako dúha.

Sama by som si nevybrala lepšie. Ale to mu na nos nikdy neza-vesím.

3

O dva týždne sme museli ísť všetci povinne do kostola. Starká si mňa a otca usadila k sebe do Nestorovie lavice. Chrbát držala vystretý ako pravitko. Do vlasov si vtrela striebristoplavé tužidlo, pery namalovala naružovo a obliekla si slávnostný kostým. To všetko z jediného dôvodu.

Jej najlepšiu kamošku Zunu Chovanovú mali oficiálne vyhlásiť za kostolníčku. Bude aj Večera Pánova, na ktorej sme sa, samozrejme, museli zúčastniť aj my. Ťažko povedať, čo si o tom myslel otec. Fakt, že dnešnú nedeľu strávime v kostole, prijal bez reptania.

Otec si preplietol pod lavicou prsty a sklopil pohľad. Vôbec necítil potrebu sa so mnou rozprávať, ba ani ma čo i len trochu povzbudiť.

Povzdychla som si a presunula zrak inam. Kostol sa pomaly zaplňal. Mnohých ľudí z dediny som poznala z videnia, no ich mená mi totálne vyfučali z hlavy. Jedine Zuninu rodinu som poznala na sto percent.

Zuna mala dve deti a tri vnúčatá, pričom najstarší z nich bol práve Jorik.

Moja starká mala jedno dieťa a jednu vnučku – mňa. Sedela som so svojou rodinou naľavo od oltára, Zuna s tou svojou zase napravo. S Jorikom sme teda mali na seba cez stredovú uličku kostola dokonalý výhľad.

Jeho oči som na sebe cítila takmer neprestajne, odkedy som sem prišla, a vôbec mi to nerobilo dobre. Zmocnil sa ma akýsi nepokoj, ktorý som nemohla vyhnať zo svojho vnútra ani zo svojej mysle.

Myšlienky mi blúdili sem a tam, srdce mi bezdôvodne búšilo, potili sa mi dlane a hrdlo akoby mi niečo zvieralo, takže som sa nemohla vôbec uvoľnene nadýchnuť.

Svoj stav som pripisovala tomu, že tu, v tomto kostole, dnes spievam. Obyčajne odmietam všetky verejné vystúpenia, pokiaľ to nie sú verejné koncerty umeleckej školy, do ktorej už siedmy rok chodím.

Aby som uviedla veci na pravú mieru, nerada sa pretáčam. Hudba dala môjmu životu zmysel a klavír sa stal mojím najlepším kamošom, to však ešte neznamená, že to musia všetci vedieť. Nie. Ja najradšej hrám a spievam za zavretými dverami, v súkromí svojej izby v meste alebo v zadnej izbe u starkej na dedine, a celý svet mám na háku.

Myslím si, že najdôležitejšie je, aby som v prvom rade mala dobrý pocit zo svojho hrania ja, až potom tí ostatní.

Dnes má však Zuna veľkú slávnosť a starká ma uprosila, aby som jej niečo zaspievala. A tak som obetovala niekoľko voľných víkendov na nácvik istej nábožensky ladenej piesne. Jazdila som do dediny, hašterila sa s farárom, zlaďovala sa s organistkou. To všetko len preto, že Zuna bude nová kostolníčka.

Ach, jaj, na čo som sa to zase dala nahovoriť?

No už nemôžem cúvnuť.

Nie, nemôžem. Starká sa na mňa spolieha a farár tiež. Teta Zuna o ničom netuší. Má to byť prekvapenie. Len keby ten Jorik na mňa toľko nečumel... Mám vari nakrivo golier? Obliekla som si príliš obtiahnutú blúzku? Alebo sa mi rozmazala očná linka?

Onedlho začala bohoslužba. Mechanicky som vstávala z lavice a znova si do nej sadala, rovnako ako všetci veriaci. Mysľou som však bola úplne mimo.

Panebože. Nепреžijem to. Som strašná trémistka. Neznášam verejné vystúpenia. Mám z nich iba zbytočný stres. Prečo nemôže teta Zuna zaspievať nejaká dedinská slečna? Určite sa ich tu nájde nie-

koľko, ktorým by to nerobilo žiaden problém... Alebo jej mal prísť zaspievať celý spevokol.

To by možno ocenila viac ako moje hlúpe osamelé škriekanie.

Po čase ku mne podišiel farár. Usmial sa na mňa, strčil mi do ruky mikrofón a šiel si sadnúť nabok. Nechal ma pred oltárom stáť úplne samu. Vadilo mi to. A pohľad na všetky tie zvedavé ksichty, ktoré som z tohto miesta videla, mi tiež neprospieval. Nie som typ na verejné vystúpenia. Viem to o sebe už dávno, no iba v tejto chvíli to na mňa v plnej miere doľahlo. Mala som chuť zvrtnúť sa na päte, šmariť mikrofón farárovi do lona a utiecť.

No potom zazneli úvodné tóny skladby, ktorú sme si spolu s organistkou nacvičili. Neostalo mi nič iné, len sa rýchlo spamätať. Zhlboka som sa nadýchla a spustila prvú slohu.

Cítila som na sebe všetky oči, nielen tie Jorikove. Snažila som sa však nevnímať to. Sústredila som sa len na hudbu. Na nič iné. Chcela som to už mať z krku.

Keď som dospievala, prekvapilo ma hrobové ticho. Niežeby som čakala ovácie, ale zatlieskať by mi mohli, nie? Aspoň za snahu...

Nikto netlieskal. Celá roztrasená som vrátila farárovi mikrofón a sadla si na svoje miesto. Sklonila som hlavu. Tvárila som sa, že som neviditeľná.

Bohoslužba pokračovala ďalej, akoby sa nič nebolo stalo. To len ja som si pripadala akosi čudne...

O pár minút som sa odvážila zdvihnúť pohľad. Hľadela som priamo na Jorika. On zasa na mňa. A povzbudivo sa usmieval. Jeho staršia sedela nad otvoreným spevníkom, no namiesto spevu si z očných kútikov vytierala neviditeľné slzy. Rýchlo som pozrela na svoju staršiu. Pohľad mi opätovala a tiež sa na mňa usmiala.

Spadol mi kameň zo srdca. Moje vystúpenie nebolo až také zlé...

„Nevedel som, že spievaš,“ prihovoral sa mi z ničoho nič Jorik, keď sme si na farárovu výzvu začali s rodinou a priateľmi podávať ruky na znak pokoja. Zvony hlučne oznamovali, že bohoslužba sa skončila a že sa môžeme rozísť do svojich domovov k nedelnému obеду.

Hurá.

Starká však vyštartovala za tetou Zunou. Neostalo mi nič iné, len sa otočiť k Jorikovi a niečo mu odvetiť.

„Nespievam.“

Nechápavo zažmurkal. „Akože nie?“

„Väčšinou iba hrám na klavíri. Spievať som začala z prinútenia. V hudobnej škole, do ktorej chodím, máme hodiny spevu povinné.“ Pokrčila som plecami. „Dobrovoľne by som si ten predmet určite ne zvolila.“

„Prečo nie? Spievaš fakt dobre.“

Skúmavo som sa mu zahľadela do očí. Zdalo sa mi, že to myslí vážne, a preto som opäť len pokrčila plecami.

„Aj moja starká si to myslí,“ pokračoval Jorik. „Veľmi milo si ju prekvapila.“

Potešene som sa začervenala. „Tak to ma teší, ehm. Som rada, že sa jej to páčilo.“

Jorik prikývol a zahľadela sa pred seba.

Urobila som to isté.

Vonku pred kostolom sme obaja ako na povel zastali. Začali sme pohľadmi prečesávať dav a hľadať svojich príbuzných. Jorik občas

kývol hlavou na pozdrav, občas s niekým prehodil pár slov, tu podal ruku, tam do niekoho priateľsky šťuchol. To len ja som pri ňom stála ako taký solný stĺp.

Každú chvíľu som čakala, že sa Jorik odo mňa odpojí. Prečo by mal pred kostolom mlčky postávať so mnou, keď má všade naokolo toľko usmiatykh známych?

Lenže on mi aj naďalej robil tichú spoločnosť. Aj naďalej vedľa mňa stál, zrakom mapoval naše najbližšie okolie a v jeho postoji som nebadala nijaké napätie, nijakú nervozitu. Ako keby sa mu stáť vedľa mňa *páčilo*. Ha-ha.

Ukradomky som po ňom pokukovala. Zas až tak strašne som sa v spievaní pre jeho starkú nepretrhla. Nemusí mi teda prejavovať takýmto spôsobom vďačnosť. Nestojím o to.

No na druhej strane, keby sa odo mňa odpojil, ostala by som tu sama ako kôl v plote... všetkým na očiach. Dočerta, kde tá moja starká toľko trčí?

„Sevas, Jorik,“ prihovoril sa môjmu spoločníkovi akýsi blond chalan. „Čo to máš za nový privesok?“

„Je to vnučka Andy Nestorovej,“ odvetil Jorik. Nato nahodil ten svoj veliteľský výraz. Lenže jeho prísna brada a tmavé oči tentoraz neboli namierené na mňa. „Nič pre teba.“

Chalan prešiel uznanlivým pohľadom od mojej tváre až k členkom a zase naspäť.

Pobúrilo ma to. Čo to má všetko znamenať?

„Ešte je pod zákonom,“ zavrčal Jorik.

„Ale to sa raz zmení, však?“ usmial sa chalan.

Nadýchla som sa a impulzívne vykročila dopredu, rozhodnutá zasiahnúť a prinajmenšom tomu blondákovi vynadať. No Jorik mi v tom zabránil. Jednoducho si stal predo mňa a chrbtom mi úplne zatienil na toho cudzieho opovážlivca výhľad. Potom vystrel pleciami a sprážil blondáka nepekným pohľadom.

Aspoň si myslím. Ja by som to na jeho mieste určite urobila.

„Zmizni,“ odporučil mu Jorik ticho, no hrozivo.

Chalan sa opäť usmial. „Chceš ju pre seba? Tak ako si chcel moju sestru?“

„Tvojej sestry som sa ani nedotkol.“

„Ona mi tvrdí niečo iné. A čo myslíš, komu budem viac veriť? Tebe alebo jej?“

Jorik urobil prudký krok dopredu. „Ideme správanie tvojej sestry rozoberať priamo tu? Pred kostolom?“

Pozdĺž chrbta ma zamrazilo. Doparoma. Toto nevyzerá dobre.

Nijaký konflikt sa však nekonal. Chalan sa nakoniec stiahol. Bez slova sa nám stratil z dohľadu.

„To bol Edo,“ vysvetlil Jorik, hoci som sa na to vôbec nepýtala. „Myslí si, že som ublížil jeho sestru.“

„A ublížil si?“

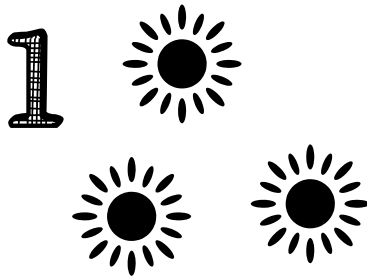
Zagánil na mňa. „Ja ženám neublížujem. Dokonca ani potvorám nie.“

2003

Nový zárez na opasku je to, čím navždy budem.

A teraz to viem, teraz to viem, teraz to viem.

Taylor Swift: *I Knew You Were Trouble*

Konečne konečná. Päť rokov na strednej škole sa mi čas neskutočne vliekol, ale už sa viac nebude.

Práve som s hŕstkou vyfintnených spolužiakov opustila maturitnú miestnosť. Nohavicový kostým z nepriedušnej látky sa mi lepil na telo, hlava mi brnela, v krku ma škriabalo.

V hlúčiku priateľov, s ktorými som na škole drala lavice, som sa bezmyšlienkovite presúvala do najbližšej krčmy. Bolo mi jedno do akej. Len nech si už niekde sadnem, nech si slobodne zapálím a spláchnem tú hrôzu z maturitnej komisie nejakým poriadne tuhým panákom.

Naša skupinka bola nezvyčajne tichá. Rozoberať, kto mal akú otázku a čo všetko zabudol povedať, sme už nevládali. Je to za nami. Dvadsiaty druhý máj. A bodka. Pokoj. Už nikdy viac do tej bláznivej školy nevkočím. Už nikdy si neoblečiem tento príšerný kostým. Otec mi ho kúpil za posledné prachy, vraj mi jeho bordová farba pristane. Pche. Nenávidím ho. Nenávidím školu. Nenávidím toto mesto. Všetko mi tu lezie na nervy – od náročného otca po pretváranku a klebety. Je mi jedno, čo bude zajtra. Dnes... dnes vojdem do krčmy, ktorú toľko ospevovali chalani, a vypnem si mobil. Tak.

Zašli sme za najbližší roh. Odbočili doprava. A potom som ju uvidela. Tú *slávnu* krčmu. Bol to však len obyčajný zasmradený pajzel.

Nejako som potlačila vlastnú nechúť z tohto miesta a vkročila do prítmnia. Ak sem chalani tak radi chodia, niečo na tom musí byť,

nie? Ako som sa nenápadne obzerala okolo seba, nič nenasvedčovalo tomu, že sa toto miesto stane aj mojím obľúbeným. Krčma bola maličká, tmavá, v jej strede trónil biliardový stôl. Pijani s červenými nosmi postávali okolo neho, v jednej ruke pivo, v druhej cigareta. Pokukovali po nás.

Nebolo bežné, že sa sem nahrnú mladí ľudia v oblekoch. A už vôbec nie mladé baby v sukniach. Všimla som si chlipné pohľady, ktorými chlapi vyzliekali moje spolužiačky, a prvýkrát som pocítila vďaka za to, že mi otec kúpil neforemný nohavicový kostým. Vyzerala som v ňom ako vo vreci, bol mi o dve čísla väčší, lebo, na počudovanie, moju veľkosť v butiku nemali. A kúpa súrila. Preto mi ho otec zaplatil. Kto by bol povedal, že mu za to budem vďačná? Ja teda nie. Ale už to tak je.

A potom sa stalo ešte niečo iné. V barmanovi, ktorý sa šikovne zvrátil a prijímal našu veľkolepú objednávku, som kohosi spoznala. Nie, nie. To sa mi len zdá...

„Čo tebe?“ opýtal sa s miernym úsmevom.

Spoznal ma?

„Ehm, veľké pivo,“ vytresla som. „Zatiaľ.“

Barman bez záujmu presunul pohľad na spolužiaka, ktorý stál vedľa mňa. Aj jemu priateľsky tykal. Takže ma v tom prítmí nespoznal.

Tykal nám všetkým, hoci som v našej skupinke poznala najmenej troch ľudí, ktorí by do takéhoto pajzla nikdy nevkročili. Mňa nevynímajúc.

Ale viete, ako to chodí. Dnešná maturita mňa a mojich deväť spolužiakov spojila až do takej miery, že nám bolo jedno, kde sa opijeme. Len nech je to čo najrýchlejšie.

Keď sme si všetci niečo objednali, ako na povel sme vyšli von. V tom pajzli sa totiž nedalo dýchať. Chalani si uvoľnili kravaty, vyzliekli saká a posadali na drevené lavičky pred krčmou.

Nasledovala som ich príklad. Nič iné mi neostalo. Vyzliekla som si sako a odhalila jednoduché biele tričko pod ním. Chalani ma počastovali krátkym pohľadom, potom sa vrátili k svojim rečiam.

Moje myšlienky zatiaľ smerovali k barmanovi.

Spoznala som v ňom totiž svojho bývalého – Tóna. No chodili sme spolu tak krátko, že to ani nestojí za spomenutie. Možno preto sa ku mne správal tak ako ku každému inému zákazníkovi... Dám ti pivo, ty mi zaplať a dovidenia.

V devätnástich som mala za sebou niekoľko vzťahov, no ani jeden netrval dlhšie ako pol roka. Nech som sa akokoľvek snažila, vždy prišlo fiasko v podobe sĺz, hádok, kriku a obviňovania. Ak ten vzťah aj mal nejakú perspektívu, môjmu otcovi sa zakaždým podarilo ho rozbiť.

Aj to bol dôvod, prečo som so svojimi bývalými nemala dobré vzťahy. Všetci do jedného sa tvárili, že ma nepoznajú, keď sme sa náhodou stretli. A ja som sa nikdy nedozvedela, prečo je to tak. Čo také strašné im otec o mne natáral, keď im prišlo zaťažko sa mi aspoň pozdraviť?

Skrátka, otcovi nikto ako potencionálny zať neimponoval. Neustále ma tlačil do toho, aby som sa nezhadzovala s takými *niktošmi* a radšej si budovala kariéru. A akú, prosím vás? Mám školy po krk. Najradšej by som nešla ani vysokú a len jednoducho od otca... zdrhla. Túžila som spoznať samu seba, postaviť sa na vlastné nohy, navždy sa od otca a od budúcnosti, ktorú pre mňa *velkodušne* naplánoval, oslobodiť.

Lenže... nemala som na to prostriedky. A v neposlednom rade ani odvalu.

„Tak, ako dopadli maturity?“ opýtal sa ma, sotva prišiel.

„Dobre.“ Ani som nezdvihla pohľad.

„A to je?“ vyzvedal.

„Z bioly mám dvojku,“ vzdychla som. „Inak všetko za jedna.“

Otec chvíľu čušal. Priam som počula, ako sa mu v hlave otáčajú kolieska. „Prečo si sa nesnažila tú biológiu vytiahnuť aspoň na jedna mínus?“

Prevrátila som oči. „Vytiahla som si tému, o ktorej som nemala ani poňatia. Za týchto okolností je výsledná dvojka veľmi dobrá, nemyslíš?“

„Čo si si vytiahla za tému?“

„Otec, nie je to už teraz jedno?“

„Nie je to jedno!“ vybuchol. „Si si vedomá skutočnosti, že ti tá výsledná dvojka môže na prijímačkách na vysokú školu uškodiť?“

Alkohol mi dodal odvalu, a tak som vytresla: „Nechcem ísť na vysokú školu, otec. Chcem cestovať. Chcem žiť. A nevstávať každé ráno so stresom, ktorý mi pravidelne spôsobuješ. Chápeš? Chcem byť slobodná!“

„Myslím, že som ti dal dostatok slobody. Po celý čas si nemusela nič robiť, iba chodiť do školy a zo školy domov. Ale ty si to vôbec nevážiš, ako vidím. Tak dobre, moja milá. Priprav sa na to, že cez prázdniny budeš makať. Žiadne flákanie s kamarátkami. Oblečieš si montérky a pomôžeš mi na stavbe. To je moje posledné slovo.“

Teatrálne odpochoďoval z mojej izby a nezabudol za sebou poriadne zaplesnúť dvere. Vyplazila som na ne jazyk.

Prečo ma otec aspoň raz v živote nepochváli? Vidí na mne len chyby, nič iné. Môžem sa pretrhnúť od úsilia, jemu aj tak nikdy nevyhoviem. Vždy si nájde niečo, čo by mi mohol vyčítať. A ja mám potom zo seba pocit, že som len kopa hnoja. Že ma nikto nemá rád. Čoraz nástojčivejšie cítim, že potrebujem zmenu. Potrebujem vyliezť z tej kletky, do ktorej ma otec zavrel, aby do mňa mohol kopať, a začať konečne žiť vlastný život. Bez neho.

3

Ako to na vidieku vyzerá? Horím od zvedavosti :)

Nuž, behám tu s fúrikmi, v tepláčkoch, v špinavom tielku, ale už by som chcela byť pre niekoho pekná a čistá. Chcela by som rozdávať úsmevy ponad biliardový stôl a pohár piva a stretávať sa s mladými dušami. Je to tak moc? Ty máš chlapa, ale ja iba svoje nočné horúce sny. Bieda. Čoraz častejšie utekám do neďalekých lesov na dve- a viachodinové prechádzky, pretože mám pocit, že sa tu miestami zadusím. Je tu krásne, ale smutno. I miss U.

Ty mi tiež chýbaš. Nemá ma kto umravňovať :)
Čo dedinskí chalani? Stoja vôbec za hriech?

Pri všetkej tej drine nemám veľmi čas sa s nimi zoznamovať. Poznám len jedného.

Som samé ucho :)

Má 24. Volá sa Jorik. Je to vojak - maskáče, vymätená hlava, namakané telo, minimum použitých súvetí.
Tak si to asi aj vieš celkom živo predstaviť :P

Bleeee.

Nevrav hop, kým nepreskočíš, moja :D Slintala by si :D

A Ty neslintáš?

Dobre sa naňho pozerá, ale to je tak všetko.

Je to debil?

Nieeee. Je celkom v poho.

Tak potom? Čo Ti bráni po ňom vyštartovať a zrealizovať svoje nočné predstavy? :)

Veď vieš, že ma otec drží nakrátko. A teraz, cez letné prázdniny, sa to ešte viac vyostriilo. Vzal si do hlavy, že ma musí unaviť do takej miery, aby som večer padla do postele mŕtva od únavy. Aby chalani a nočné zářahy boli to posledné, na čo pomyslím :(
Podotýkam, že vo svojej snahe je veľmi úspešný :/

Máš to ťažké, dievča. Nezávidím ti :(

Niet ani čo.

Nejako to vydrž. Prázdniny ubehnú ako voda a potom si budeš užívať na VŠ, ďaleko z otcovho dohľadu. Budeme sa navštevovať, budeme piť aj vystrájať. Všetko bude dobré, uvidíš. Myslím na Teba :)

Dík. Pozdrav doma.

Jasan. Cmuk.

Cmuk.

Nenávidela som ho. Trávil letné prázdniny na dedine u svojej starkej presne tak ako ja. A všade ho bolo plno. Ak sa náhodou nemotkal po našom dvore či záhrade, dalo sa naňho naďabiť inde. Na hlavnej ulici. V obchode. V krčme. V kostole. Na prechádzke so psom v lese.

V tejto dedine neexistovalo miesto, ktoré by Jorik nepočtil svojou prítomnosťou.

Jeho starká Zuna a moja starká Anda boli stále najlepšie kamošky pod slnkom. On nám chodil pomáhať na stavbu, lebo môj otec nemal syna, a mne prischla úloha robiť im všetkým poskoka.

Snažila som sa prežiť túto donebavolajúcu nespravodlivosť. Letné prázdniny som si rozhodne takto nepredstavovala. Lenže bolo mi to málo platné.

Musela som starkej pomôcť. Bola na všetko sama a zdravie jej už dobre neslúžilo. Behala som teda do obchodu aj päťkrát denne. Pripravovala som jedlo – desiatu, obed, olovrant, večeru. Musela som všetkých chlapov pracujúcich na stavbe obsluhovať, Jorika nevynímajúc. Náplňou mojej práce bolo okrem toho aj umývanie riadov, roznášanie vody na pitie, preosievanie piesku, fúrikovanie malty.

Každý deň ten istý scenár.

Mala som toho po krk. No chápala som, prečo sa to všetko deje. Rekonštruovali sme starkej starý dom od podlahy až po strechu. Môj otec si totiž zmyslel, že sa sem, do tejto dediny definitívne presťahuje. Od septembra nastupujem na vysokú školu a on nechce trá-

viť dlhé týždne v našom mestskom byte sám. Preto sa rozhodol, že sa nastahuje k svojej mame. Obaja na tom len získajú.

Či tým niečo získam ja, to nikoho nezaujímalo. Bralo sa ako úplná samozrejmosť, že budem so všetkým súhlasiť. Že budem poddajná a bez reptania budem otca nasledovať. Akoby som v meste nezanechala celý svoj doterajší život, všetkých kamarátov a spomienky!

Ale zaujímalo to niekoho? Prirodzene, že nie.

Letné prázdniny boli v plnom prúde. A keďže som, aspoň podľa otca, nemala nič užitočné na práci, ocitla som sa na stavbe v pozícii roboša niktoša, jemu po boku.

Každá ruka tu bola dobrá. Aj tá moja.

Len keby som nemusela ustavične narážať na Jorika!

V tejto dedine je predsa kopec iných, oveľa vhodnejších mladých mužov, ktorých otec mohol zavolať, aby nám na stavbe pomohli. To však nepripadalo do úvahy. Starká brala ako úplnú samozrejmosť, že nám bude pomáhať Jorik, a môj otec sa tomu prispôobil.

Jorik mal v to leto dvadsaťštyri rokov, bol v plnej sile a vedel robiť za troch. Za brigádu na našej stavbe nežiadal peniaze, len niekoľko fliaš kvalitného piva. Tým na starkú i na môjho otca urobil nevídaný dojem.

Na mňa sa mu dojem urobiť nepodarilo. Naďalej som ho nenávidela. Mala som pocit, že sa sem, na náš dvor a našu stavbu, odporne votrel. Čokoľvek sa od neho požadovalo, to bez zbytočných rečí urobil – na rozdiel odo mňa. Bol ustavične hladný, takže som musela okolo neho kmitať ako fretka.

Starká ho vychvalovala do nebies. Aký je len šikovný a dobrý. Aké máme šťastie, že je ochotný nám pomáhať. Ako nám vďaka nemu ide robota od ruky.

Otec iba prikyvoval hlavou.

A Jorik sa usmieval.

Zaumienila som si, že mu do najbližšieho jedla, ktoré bude jesť, naplujem. Jeho ustavičná prítomnosť mi skrátka bola proti srsti. Žiarlila som naňho. Moja práca bola rovnako dôležitá a potrebná ako jeho, no mňa si tu nikto nevšímal. Zato jeho si všímali všetci. Jorik bol na našom dvore ako kráľ. Starká na mňa kričala, že si ho mám uctiť, že mu mám splniť každé želanie, že mám byť k nemu milá a pozorná.

Boh mi je svedkom, že som sa snažila. Navonok. Vo vnútri mi však pri pohľade naňho všetko vrelo.

A Jorik sa naďalej usmieval. Očividne sa mu u nás páčilo. Prichádzal zavčasu ráno, odchádzal za tmy. K tete Zune sa vlastne chodil len osprchovať a vyspať. Nosil staré tričká s krátkym rukávom, dlhé maskáčové nohavice, ťažké hnedé kanady. Na rukách nemal žiadne pracovné rukavice, na hlave žiadnu šiltovku, ktorá by ho chránila pred prudkým letným slnkom. Nič mi nehatilo výhľad na jeho tvár.

Bol to vskutku pohľadný vojačik s tmavým strniskom a zlorečnými jamkami, čo sa mu objavili na lícach, keď sa občas usmial.

Mňa však nezaujímala. Obsluhovala som ho so zaťatými zubami a jeho pokusy o nezáväzný rozhovor ignorovala. Áno, som mu vďačná za to, že tu je a že ma v podstate od tej najťažšej roboty na stavbe odbremenil, to však ešte neznamená, že budem bozkávať zem, po ktorej kráča. To nech si chlapec vyhodí z hlavy!

Opäť som vonku prestrela záhradný ratanový stôl. Pokým som z kuchyne podonášala tanieru a príbory, starká šla zavolať chlapov na olovrant. Jorika nebolo treba dvakrát nútiť. Prihnal sa k stolu ako prvý, posadil sa a uprel na mňa svoje hnedé oči.

Znervóznilo ma to, no navonok som sa naďalej tvárila neutrálne. Naložila som mu na tanier párky.

„Tu je horčica,“ oznámila som. „Chceš k tomu ľadový čaj, pivo alebo minerálku?“

„Prosil by som si kávu,“ povedal a nespúšťal zo mňa pohľad. Jedla sa zatiaľ ani nedotkol.

„Akú?“

„Máte *tri v jednom*? S karamelovou príchuťou?“

„Opýtam sa starkej. Ty sa zatiaľ najedz.“

Pri predstave, že zase budem musieť letieť do obchodu, pretože Jorik chce kávu *tri v jednom* a k tomu ešte aj s karamelovou príchuťou, ma obľial studený pot. Netušila som, či starká taký typ kávy má v zásobe, lebo ja kávu nepijem a tým pádom sa o ňu nezaujímam. No vyzerá to tak, že sa o ňu budem musieť začať zaujímať. Ach, jaj.

Vtedy sa k stolu prihrnuli ďalší chlapi. Za päťami im kráčala aj moja usmiata starká. Len čo sa v tichosti stratila v kuchyni, ponáhľala som sa za ňou.

„Starká, máš kávu *tri v jednom*?“ Tú karamelovú príchuť som radšej zamľčala.

„Nie,“ znela jej odpoveď. Zhľadúvala fľašu vodky. „Mám len obyčajnú popradskú.“

Z pier mi uniklo zavrčanie. Samozrejme, že ju nemá. Čo som si myslela? Že sa stane zázrak a ja budem ušetrená ďalšej návštevy dedinského obchodu? Snívajte s nami!

Vybehla som na dvor a naklonila sa k Jorikovmu uchu.

„Máme len popradskú,“ povedala som mu.

Uprel na mňa nechápavý pohľad.

„Chcel si kávu,“ pripomenula som mu. „*Tri v jednom* nemáme. Môže byť aj popradská?“

„Môže. Vďaka.“

Vydýchla som si od úľavy. Nemusím ísť do obchodu. Chvalabohu.

Pripravila som mu kávu. Ponalievala som chlapom do štamprlíkov vodku. Keď dojedli, odpratala som zo stola, poumývala riad a šla osievať piesok. Bola to ťažká robota. Ale nesťažovala som si.

Tu musel robiť každý. Zvykli by ste si na to. Záhalka sa netolerovala. Ak ste večer nepadli do postele mŕtvi od únavy, niečo nebolo v poriadku.

A tak som osievala piesok a premýšľala nad Jorikom. Prečo netrávi svoj voľný čas zmysluplnejším spôsobom? Nechce vidieť svet? More? Prežiť letnú lásku? Prečo uprednostnil drinu na našej stavbe pred svojimi snami? Počas svojej dovolenky by si predsa mohol robiť, čo chce!

Lenže on maká s nami na stavbe namiesto toho, aby sa flákal s kamarátmi a zvädzal dedinské slečny. Pokiaľ viem, slečny mali o Jorika záujem.

On však nemal záujem o ne. Divné.

Otec po chvíli prišiel po preosiaty piesok. Pobehoval po dvore polonahý, vystavujúc slnku hrud' s prešedivenými chlpmi. Bola som na to zvyknutá. Všimla som si, že aj ostatní chlapi si vyzliekli tričká. Iba Jorik nie.

Niežeby som ho chcela očumovať, ale predsa len, nebolo tomu chlapcovi teplo? Ja som sa vo svojom starom tielku a šortkách priam varila. Pot sa zo mňa lial, ofina sa mi lepila na čelo. Špinavými rukami som si ju ustavične prehŕňala v túžbe aspoň trochu sa ochladiť.

Otec odišiel k miešačke.

„Alexis, dones mi vrecko cementu!“ zakričal na mňa.

Okamžite som nechala piesok pieskom a utekala do pivnice. Vrecká s cementom tu boli pekne poukladané, jedno na druhom, akoby čakali len na mňa. Schmatla som to najvrchnejšie a potiahla ho k sebe.

Vrecko sa ani nepohlo.

Mordovala som sa s ním, rozhodnutá doniesť otcovi to, čo potrebuje, ale moje ruky neboli dostatočne silné na to, aby si s jedným vreckom cementu poradili. Otec si však tvrdošijne myslel, že som mocná ako kobyľa. Nechápem, kde k tomuto presvedčeniu

prišiel. Počas svojej nedobrovoľnej brigády na stavbe som síce nejakú svalovú hmotu získala, no premeniť na chalana sa nedokážem.

„Alexis, kde si tolko?“ doľahol ku mne do podzemia jeho netrpezlivý rev.

Začala som zvažovať, čo urobím. Vreco cementu je pre mňa príťažké. Nie som schopná ho zdvihnúť, nieto ešte vyniesť hore pivničnými schodmi na dvor. Jednoducho na to nemám.

„Všetko v poriadku?“ vyrušil ma znenazdajky Jorik.

Schádzal ku mne do pivnice, na tvári sa mu zračili mierne obavy. Alebo sa mi to len zazdalo?

„Zatiaľ áno,“ odvetila som.

Neplánovane som sa mu ocitla zoči-voči. Začala som prenikavo vnímať jeho blízkosť i to, že tmavý pivničný priestor sa vďaka jeho osobe akosi čudne scvrkol. Bol urastený, plecnatý a voňal... panebože, voňal krásne. Ale nebol to parfum...

„Tvoj otec ma poslal po cement,“ vyslovil, pričom zo mňa nespúšťal oči.

Cúvla som, aby som mu urobila priestor, a ukázala na úhľadne naukladané inkriminované vrecká. „Môžeš mu ho doniesť. Mne to nejako, ehm, nejde.“

Pocítila som, že sa mi na líca derie previnilá červeň. Neoprávnené. Nemohla som predsa za to, že ma otec pokladá za ramba, či?

Rýchlo som odlepila pohľad od Jorikovej tváre a zaostriala na jeho ruky. Boli oveľa opálenejšie ako moje a aspoň tri razy také veľké.

Jorik bez akéhokoľvek ďalšieho komentára schmatol vrecko cementu a vyniesol ho z pivnice.

Primrzla som k podlahe. V jeho podaní to vyzeralo tak ľahko... akoby to vrecko nevážilo ani gram. V skutočnosti však malo okolo dvadsaťpäť kíl – aspoň tak to hlásal nápis na jeho prednej strane.

Po chvíli sa Jorik vrátil.

„Poslal ma po ďalšie dva,“ oznámil a prevrtával ma skúmvým pohľadom. „Vraj ich potrebuje do zásoby.“

Mlčky som prikývla.

Jorik podišiel k vreckám. Napol svaly a tentoraz zobral dve naraz. Ani len nezafučal od námahy.

Prekvapene som vyvalila oči. „Nie sú dve naraz priťažké?“ vyhrkla som a rozbehla sa za ním. „Ja som nedokázala pohnúť ani s jedným...“

„Nemala by si makať na stavbe,“ odvetil ponad plece. „Radšej sa opekaj na kúpalisku s kamarátkami alebo choď na výlet so svojim chalanom.“

„To povedz môjmu otcovi,“ povzdychla som si. „Stále mu nedošlo, že nie som syn, ktorého si tak túžobne prial. Pochybujem, že mu to vôbec niekedy dôjde.“

„Prečo sem potom nezavolať svojho chalana?“

„Nemám chalana.“

Zdalo sa, že ho to zaujalo. „Prečo?“

„Vari mám na chalana pri tomto všetkom čas?“ Skepticky som sa zahľadela na svoje špinavé oblečenie a zodraté dlane. „A ak by som si ten čas predsa len našla, pochybujem, že by som opačné pohlavie dokázala zaujať,“ dodala som tichšie.

Práca pri miešačke mi na sexepíle nepridala. Bolia ma ruky, bolí ma duša a moja senná nádcha si tiež prichádza na svoje. Každú chvíľu kýcham, pokožku na nose mám červenú a zošúpanú.

Najkrajšie na mne sú oči. Otec mi však zakazuje si ich maľovať, vraj na šminky a babské taľafatky nemá peniaze, preto používam len hnedú maskaru a pery si občas pretriem farebným leskom. No aj napriek tomu som len obyčajné dievča z davu s obyčajnými plavými vlasmi.

Nie som oblečená podľa poslednej módy, nemám pestované, naleštené nechty ani sexi postavičku. Fajčím, len keď mi je na duši

fakt zle. Takmer vôbec nepijem alkohol, veď ani nemám s kým. Nemôžem a v podstate ani veľmi nedokážem dlho ponocovať, takže so mnou nie je, podľa mnohých, nijaká zábava.

Neviem začať rozhovor do dvoch sekúnd. Neviem byť stredobodom pozornosti. Nemám dobrodružnú, bezstarostnú pubertu. A čo je asi zo všetkého najhoršie – nikto ma neobjíma.

„Nevieš zdvihnúť vrecko s cementom,“ povedal Jorik s úsmevom. „Tým si skutočne v mojich očiach klesla.“

Proti svojej vôli som sa aj ja usmiala. „Som skrátka beznádejný prípad.“

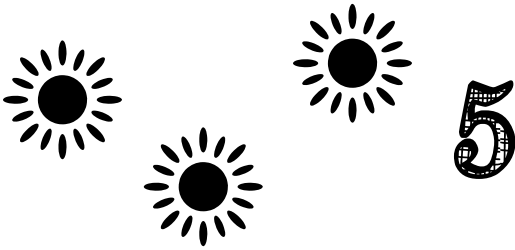
Obaja sme podišli k miešačke, ktorú obsluhoval môj otec. Jorik zložil vrecká s cementom na zem. Potom sa vystrel, vzal ma jemne za lakeť a vliekol preč.

„Kam idete?“ zvrieskol za nami otec.

Inak, to by aj mňa zaujímalo.

„Som smädný!“ odbil ho Jorik bez mihnutia oka. „Hneď sa k vám vrátim!“

Otec to vzal, na môj údiv, s pokojom. Akoby mu vôbec neprekážalo, že sa ma Jorik dotýka. A čo bolo najviac prekvapujúce, ani mne to bohvieako neprekážalo. Aj keď mi po jeho dotyku určite zostane na predlaktí odtlačok od bielosivého cementového prášku...

Spoločne sme vošli do prítomia kuchyne. Bola prázdna.

„Kde je tvoja starká?“ obzeral sa Jorik na všetky strany.

„Zrejme šla namiesto mňa do obchodu,“ vyletelo zo mňa bez rozmyslu.

Príkývol a až teraz mi lakeť pustil. „Prosím si trochu ľadového čaju.“

Ihneď som sa vrátila do svojej roly dievčaťa pre všetko. Načiahla som sa ku kredencu a vytiahla čistý pohár.

„Keď už rozoberáme vzťahy, rád by som si dal od teba poradiť,“ povedal.

„Poradiť? Odo mňa?“

„Uhm.“

„Zabudol si, že som beznádejný prípad?“

„Stačí, ak mi povieš, čo by zafungovalo na teba... keby si sa raz ocitla v danej situácii.“

Zamračila som sa. „Okej.“

Sledoval, ako mu nalievam čaj. Keď bol pohár plný, dychtivo ho vypil. A naznačil, že chce ďalší.

„Chcem zavolať jedno dievča na... povedzme... pivo.“

„Tak jej o tom povedz,“ vyhrkla som. „Daj jej šancu to prijať alebo odmietnuť.“

„A ak odmietne?“

„Potom sa zariadiš podľa toho, či ti na tom, aby šla s tebou von, záleží alebo nie.“

„Záleží mi na tom. Chcem to dievča. Nech to stojí, čo to stojí.“

„Ak ju chceš získať, musíš sa snažiť ďalej. Nejako ju nalom. Aby si ťa viac všimala alebo... ja neviem... skrátka, buď vytrvalý. Zaujmi ju.“

„Zaujať ju,“ zamrmlal si sám pre seba. „Nalomiť. Dobre.“

Položil pohár na kuchynskú linku, zvrtol sa na päte a odišiel. Najskôr za mojím otcom k miešačke.

A ja som začala rozmýšľať, čo chlapom pripraviť na večeru.

Deň sa rýchlo chýlil ku koncu, no teplota vonku neklesala. O ôsmej večer bolo stále tridsať stupňov. Chlapi nám bez ostychu pobehovali po dvore iba v trenkách, samozrejme, okrem Jorika. Ten mal na sebe stále hrubé maskáče a tričko.

Počkať... Vycítila som, že niečo sa zmenilo. A potom som to uvidela.

Zarazene som zastala vo dverách verandy, tak ako som bola – s taniermi a fľašou vodky v ruke.

Jorik si vyzliekol tričko!

Pri pohľade naňho sa ma zmocnilo niečo zvláštne. Pocítila som, ako mi oživa telo. Krv mi tak bláznivo zašumela v žilách, až ma pochytal závrat. No mlčala som, len som ho pozorovala.

Mal hladkú vypracovanú hrud'. Na krku nosil plochý identifikačný štítok na striebornej retiazke presne ako Josh Hartnett vo filme Pearl Harbor. A keď sa otočil chrbtom, s neskonalým obdivom som sledovala, aké má štíhle boky v porovnaní so šírkou pliec.

Doparoma. Jorik vyzerá fakticky dobre a ja som z toho v totálnej, ale v totálnej...

„Alexis!“ prebral ma z očarenia spevavý hlas mojej starkej.

Jorik sa ku mne v momente otočil tvárou. Pristihol ma pri tom, ako naňho nehanebne zízam. Očervenela som až za ušami a čo najrýchlejšie som sa mu pratala z dohľadu. V tej rýchlosti som si však stihla všimnúť, že sa mu na tvári objavil široký úsmev.

Chytil mal pri čine.

Starká do mňa začala niečo hústť, no vôbec som ju nepočúvala. Vzbĺkla vo mne zlosť. Čo si ten Jorik o sebe myslí? Áno, zízala som naňho, ale nie preto, že by som ho chcela. On ma len... zaskočil. To je celé.

Krv mi však naďalej šumela v žilách a srdce mi div nevyskočilo z hrude, kedykoľvek sa nám s Jorikom stretli pohľady. Pochopila som, že musím odtiaľto vypadnúť. Nemôžem viac byť v jeho prítomnosti bez toho, aby som myslela na... ale to je jedno.

Po večeri som sa osprchovala, obliekla do čistých šiat a zdrhla do tmy.

Nenávidím ho. Zapríčinil, že aj na dvore u starkej sa cítim ako cudzinec. Nechcem ho už nikdy v živote vidieť.

Jediným dňom v týždni, na ktorý som sa naozaj tešila, bola nedeľa. Pretože sa nesmelo vôbec nič robiť. Miešačka bola vypnutá, dvor i záhrada ľudoprázdne. Neboli tu nijakí chlapi a nijaký Jorik.

Mala som celý deň len a len pre seba.

Vonku bolo krásne a slnečno, a tak som sa vybrala na letné termálne kúpalisko za našou dedinou. Optimisticky som si myslela, že si tam oddýchnem. Ale hrala tam hlasná hudba a neďaleko mňa sa usadili traja mladí Poliaci, ktorí sa so mnou chceli silou-mocou rozprávať. Vyfotili si ma, vypili mi pivo, zmenšili zásoby cigariet. Nakoniec ma pozvali k sebe do hotela.

Odmietla som. V duchu som však uvažovala, či na mne až tak strašne vidieť, aká som osamelá...

Samota niekedy lieči, niekedy zabíja. Tá moja ma už neuspokojuje. Vidno to i na tom, čo sa mi po nociach sníva... Celou dušou túžim opäť zažiť hurikán a vybuchovanie ohňostrojev. Lietať vo výškach a zároveň padať na tvrdú zem. Len láska mi môže pomôcť zaplniť prázdne miesto v skladačke môjho života. Všetko ostatné už mám.

Ak by ju predávali na trhu, určite si ju kúpim. Ak by mi zazvonila pri dverách, otvorím jej. Ak ju stretnem, určite sa jej pozdravím. Ak ju nájdem, už si ju nenechám len tak vziať. To by bolo príliš jednoduché a priveľa by to stálo. Lenže musela by som mať istotu, že stojí za to o ňu bojovať. Srdcu sa totiž nedá rozkázať. Ak nepreletí iskra naraz na oboch stranách, darmo sa budem snažiť. To je nad slnko jasné.

Už dva a pol roka som bez frajera. Sama som si na vine, lebo som sa zablokovala v snahe chrániť sa. Cítim, že je načase to zmeniť. Potrebujem napredovať. Už nechcem stáť na mŕtvom bode a odháňať od seba všetkých chlapov, čo sa ku mne približia. Už bolo dosť strachu, dosť slz, dosť bolesti. Nuž ale, chcelo by to nejaký zázrak...

Yvonne! Chýbaš mi!
Nemám sa s kým rozprávať ani s kým piť!

<offline>

Neznášam, keď sa mi sníva o chlapoch a potom sa zobúdzam s tým, že žiadneho nemám :(

<offline>

V snahe trochu pookriať na duši som šla na kupko.
Sama! Ako taká zúfalka! Ako sa máš Ty?
Daj nejaké info, keď budeš na sieti,
lebo mi tu už fakt z tohto všetkého grabne...

Slnko začalo zapadať za obzor. Pobalila som si teda veci a zdvihla sa na odchod. Cestou som si ešte mienila kúpiť v bufete ľadovú drvinu. Koža ma štípala, bola horúca a červená. Zrejme som to s tým opalovaním prehnala.

„Čau,“ pozdravil ma niekto veľmi nahlas.

Ten chalanský hlas mi bol povedomý, preto som obrátila hlavu smerom, odkiaľ prišiel. A skoro ma na mieste trafil šlak.

Pri bufete si pod obrovským červeným slnečníkom spokojne sedel Jorik – ten, o ktorého neustále zakopávam, aj keď nechcem.

Okolo seba mal partiu vysmiatech kamošov. To neveštilo nič dobré.

„Čau,“ prinútila som sa odzdraviť. A pokračovala v ceste do bufetu.

„Ostaneš na disku?“

Jeho otázka ma prekvapila. „Akú disku?“

„V lete tu bývajú disky,“ ozrejmil Jorik. „Pod šírým nebom. Od deviatej večer do rána.“

„Dídžej pochádza priamo z našej dediny,“ dodal jeho čiernovlasý kamoš v bielom tielku. „Zahrá ti, čokoľvek len budeš chcieť.“

Preniesla som váhu tela z jednej nohy na druhú. „Koľko je vstupné?“ opýtala som sa.

„Zacvakala si predsa vstupné na kupko, nie?“ usmial sa ten čiernovlasý. „Za disku potom neplatíš nič.“

Prikývla som, že chápem.

Nastalo trápne ticho. Chalani zo mňa nespúšťali hodnotiace pohľady. Najviac ma však páľil ten Jorikov. Dofrasa, prečo musí ten chlapec byť všade, kde som aj ja? Vari nebudem mať v tejto prekliatej dedine od neho nikdy pokoj?

Už-už som sa zberala na odchod, keď sa ozval ten čiernovlasý.

„Ty si ale chruňo, Jorik. Vôbec si nás slečne nepredstavil. Nemôžeme ju potom ukecať, aby tu s nami ostala, keď sa nás bojí.“

„Je tu milión ďalších báb, ktoré môžete ukecávať, aby tu s vami ostali,“ zareagovala som s úškrnom. „Ja to byť nechcem.“

„Lebo sa bojíš?“

„Lebo vás nepoznám.“

„To sa môže zmeniť.“

„Úplne mi stačí, že poznám Jorika.“

„Tak ostaň s ním. Jeho sa predsa nebojíš, či?“

Skĺzla som po Jorikovi pohľadom. „Nie,“ podarilo sa mi odvetiť priškrtnute. Ale nebola som si tým celkom istá...

Čiernovlasý sa opäť usmial. „Tým *nie* oznamuješ, že sa ho nebojíš alebo že nám všetkým dávaš košom?“

„Mám na dnes večer iný plán.“

„Aký?“ zaujímal sa ten čiernovlasý.

Usmiala som sa a zvrtila na odchod. Nemám predsa povinnosť mu niečo vysvetľovať. Chcem ísť len v pokoji domov, kristepane.

Oprela som si lakte o bufetové okienko a vypýtala si ľadovú drť. Tak, ako som to mala v pláne predtým, ako sa uložím do postele na zaslúžený spánok.

Čo čert nechcel, Jorik sa z ničoho nič objavil po mojom boku.

„Nemusíš sa nás báť,“ prehodil akoby mimochodom. A vypýtal si od bufetárky veľké pivo.

„Nebojím sa.“

Skúmavo na mňa pozrel. „Máš komplexy?“

„A z čoho, prosím ťa?“ naježila som sa.

„Zo svojich očí.“

Odvrátila som zrak. Znovu som si uvedomila, ako Jorika nenávidím. Prečo mi už nedá pokoj? Čo som komu urobila?

Mala som vskutku veľmi zvláštne oči. Dvojfarebné. Vďaka tomu som si v predškolskom veku užila množstvo posmechu a šikany. V škole to už bolo lepšie, no spolužiaci po mne aj tak pokrikovali *husky*.

Lebo jedno oko som mala hnedé a druhé nebesky modré s hnedými škvrnkami uprostred. Farebné kontaktné šošovky mi nerobili dobre, preto som sa s tým, ako vyzerám, musela zmieriť. No stále som bola citlivá na akékoľvek poznámky týkajúce sa mojich očí.

Mne pripadali pekné. Keď som však vycítila, že niekto tento názor so mnou nezdieľa a civie na mňa dlhšie, ako sa patrí, okamžite sa ma zmocnil hnev.

„Staraj sa o seba, dobre?“ zavrčala som.

„Prečo? Si zaujímavá a nesmierne pekná. Aj chalani si to všimli.“

Už mám toho naozaj dosť. Prudko som sa obrátila k nemu. „Nestačí ti, že ťa celý týždeň obskakujem na stavbe? Musíš do mňa vrtať ešte aj v jediný deň, keď mám aké-také voľno?“

Tvár mu stvrdla. „Ja do teba nevrátam.“

„Že nie?“ zatiahla som. „A čo malo znamenať to, že chceš kávu *tri v jednom* s karamelovou príchuťou? Existuje taká vôbec?“

„Áno, existuje.“

Na chvíľu mi tým vzal vietor z plachiet. Bola som v tom, že si tú karamelovú príchuť vymyslel.

„Moja starká, ba dokonca aj môj vlastný otec ťa postavili na piedestál ako nejakého kráľa, ktorého želania musím plniť na počkanie,“ pokračovala som trochu miernejšie. „Prečo? Dozviem sa to konečne?“

Mykol plec om. „S tým, čo ti prikazuje tvoja rodina, nič nemám.“ Schmatol svoje pivo a odišiel preč. Bez vysvetlenia či jediného obzretia.

Mala som čo robiť, aby som sa udržala na mieste a nevyštartovala za ním. Čo si o sebe ten Jorik myslí? A prečo ma tak príšerne rozčuluje? Prečo práve on? Starká o ňom nikdy nepovie nič zlé, lebo je to vnuk jej najlepšej kamošky. A otec? Ten sa v Jorikovi začal normálne vidieť. Vycítila som, že je mu dokonca bližší ako ja – a to je už čo povedať.

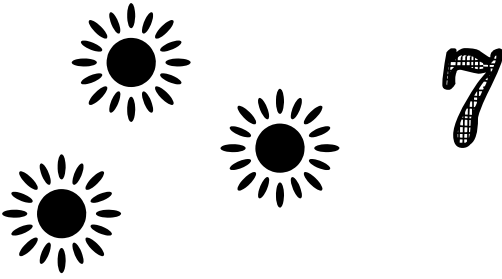
Na hnev voči Jorikovi som teda sama.

Potrebujem ho zo seba dostať von. Jediný spôsob, ako to dosiahnuť, je chôdza a cigarety. Už som to mala na sebe odskúšané.

Začala som sa teda prechádzať po areáli kúpaliska. Večer to tu malo úplne inú atmosféru ako v slnečný deň. Z trávy sa ozývali cvrčky, cesta stíchla, dolinou sa otriasala hlasná hudba, svetlá blikali, ľudia sa jašili. Vrcholky Tatier na obzore priamo predo mnou sčerneli a teraz na dolinu vrhali dlhé temné tieň.

Posadila som sa na prázdne hojdačky pre deti, umiestnené na opačnom konci kúpaliska, ďaleko od diskotéky. Bolo tu ihrisko na plážový volejbal a dlhý rad smrekovcov. Ináč nič. Iba rozsiahla lúka a tíš.

Zapálila som si cigaretu. Toto miesto sa mi páčilo. Konečne trocha pokoja. Nádhera!

Netuším, ako dlho som tam pobudla. Nesledovala som ubiehajúci čas, len trblietavú oblohu letnej noci. No keď som si spomenula na to, že zajtra zase budem musieť zavčas vstať a lopotiť sa na stavbe, prinútila som sa ísť domov. Cestou som sa ešte zastavila na véckach.

Vládol tam neutíchajúci ruch.

„Som Janko zo susednej dediny!“ zreval akýsi pripitý mladý muž, práve keď som prešla okolo. V rozčúlení z toho, že si ho nikto nevšíma, udrel pästou do vonkajšieho múru toaliet. Muselo ho to bolieť. No ani nemukol. Len na všetkých naokolo upieral rozzúrený pohľad. Inštinktívne som vycítila, že sa mu treba pratať z cesty.

„Som Janko zo susednej dediny!“ zvriskol znova.

Chcela som ho obísť. Lenže on sa, ktovie prečo, v tej chvíli pozrel priamo na mňa.

Zachvela som sa. Vznášalo sa okolo neho čosi zlé... a ani jeho pohľad sa mi nepáčil.

Vtom sa pritackal ku mne, schmatol ma a sotil o múr. Stalo sa to tak rýchlo, že som nestihla vydať ani hláska. Chrbtom som narazila do tvrdej steny a v šoku vypleštila oči.

Janko zo susednej dediny tie svoje zúžil.

„Čo si ty zač?“ vyštekol. Nešetrne ma uchopil za bradu a prinútil opäťovať mu pohľad. „Čo to máš s očami?“

Ach, áno. Na vine sú moje prekliate dúhovky. Preto sa na mňa zameral.

S námahou som preglgla a privrela viečka.

„Dívaj sa na mňa, keď sa s tebou rozprávam!“ zvrieskol. Mocne mnou zatriasol. Až tak, že som temenom hlavy niekoľkokrát naražila do múru za sebou. Pred očami sa mi normálne objavili čierne hviezdičky.

Janko zo susednej dediny si na mne naďalej vybíjal zlosť. „Dívaj sa na mňa, keď...“

Stíchol uprostred vety. Ako keď utne. Doslova.

Neobťažovala som sa skúmať, čo sa mu stalo. Uvítala som, že zmĺkol. A uvítala som i to, že zo mňa zložil svoje prekliate paprče. Už mi nič nebránilo poddať sa slabosti a sklátiť sa na zem.

Lenže žiadna očakávaná bolesť z pádu neprišla. Nieкто ma strhol do náručia prv, ako ma k sebe pritiahla zemská gravitácia.

Snažila som sa pohnúť, nejako sa brániť temnote, ktorá sa okolo mňa sťahovala, no sily ma rýchlo opúšťali.

„Len pokojne,“ doľahlo ku mne z nesmierne veľkej dialky. Zároveň som pocítila na tvári jemný dotyk.

„Pozri sa na mňa, princezná. Len na chvíľu.“

Zdvihla som ruku s tichým protestom, aby ma nechali na pokoji. Keď som si uvedomila, že sa mi opäť nieкто dotýka líca, čosi som zamrmlala a znova sa ponorila do lákavej temnoty okolo seba.

„Otvor oči, prosím. Je to dôležité. Chcem vidieť tvoje zrenice.“

Mihalnice sa mi ako na povel zachveli a proti mojej vôli aj pomaly zdvihli. Nevidela som nič. No vycítila som, že sa nado mnou nieкто skláňa. Ten nieкто práve zhlboka vydýchol.

„Dobré dievča,“ pochválil ma. „Pospi si.“

Až teraz som rozpoznala, komu patrí ten hlas. Jorik. Je tu so mnou Jorik. Naliehal na mňa, aby som sa ponorila do spánku, ktorý tak veľmi potrebujem.

„Všetko je v poriadku.“

To ma upokojilo. *Všetko je v poriadku.*